

væsentlig Støtte af den ærede Ordfører, der, om han end ikke ligefrem har udtalt sig om Sagen, dog bemærkede, at det var mindre om dette Punkt, der havde været Tvivl i Udvalget, men derimod om Følgerne, det skulde have. Nu kan man sige, og Thinget kan sige: Vi ere fuldstændig enige om, at Pensionslovens § 6 skulde have været anvendt; dermed er Sagen afgjort. Dette mener jeg paa ingen Maade; jeg mener, at Thinget skal saa kraftigt, som det kan, igjennem en Handling vise sin Dom om denne Sag og vise sin Uoverensstemmelse med Ministeriet med Hensyn til denne Afstedigelse, og at det skal nægte Pensionen. Jeg veed meget godt, at jeg paa ingen Maade med Hensyn til Fortolkning af de juridiske Spørgsmaal i denne Sag vil kunne maale mig med mange af de ærede Medlemmer eller med Udvalgets Fleertal, men det er mig ogsaa ligegyldigt, om vi skulde komme til at tage en Proces, thi det er ikke for at spare Pensionen, at jeg reiser denne Sag, det er kun, for at Thinget skal udtale sin dybe Misbilligelse af, at denne Mand efter saadanne Præcedenter, og efter, at den Comission, der har været nedsat, har givet en saa fuldstændig Beretning som den foreliggende, har kunnet afstediges, som om han var en høit hæbret Embedsmand, der var vel fortjent af Staten, men som ønskede at trække sig tilbage, eller som man af en eller anden Grund ønskede at afstedige. Derksom Thinget skulde samstemme med, at dette er rigtigt, saa have rigtignok alle Pensionslovens Paragrapher Intet at betyde uden § 1; men jeg siger: Vi skulle nægte Pensionen, vi ville see, om denne vedkommende Mand, blot støttende sig paa sit Afstedbeviis, vil komme og sige: Denne Sag er simpel og klar, jeg er afstediget efter § 1, maa jeg bede om mine Penge, som Domstolene maaskee ikke ville nægte ham. Vi ville see, om han indrømmer Bestyldningernes Sandhed ved med Skamløshed at komme og forlange Penge af Staten uden at søge at klare de Bestyldninger, der ere reiste mod ham. Og vi ville see endnu en Ting, hvis han vinder denne Sag, som han muligens gjør, om saa ikke Thingets Beslutning ved at nægte ham den Pension, hvorom der er fremkommet Forslag, vil indeholde en Opfordring til Ministeriet om endnu

at lade den Vedkommende sætte under justitiel Tiltale, thi vi maae vel erindre, at foruden § 6 i Pensionsloven have vi ogsaa endnu en § 7 Nummer 5, hvori det hedder, at Pension eller Bartpenge ophører, „naar han ved Dom kjendes skyldig i et saadant Forhold, som medens han var i Embede vilde have havt dets Forbrydelse til Følge, eller naar han overbevises inden sin Afsted at have gjort sig skyldig i et saadant Forhold“. Sagen foreligger ikke i det Punkt fuldstændigt klar, om han har gjort sig skyldig i Noget, der kunde have havt hans Embedsforbrydelse til Følge; men jeg troer, at det under en Justitsfog let vil komme til at fremtræde klart, om det ikke, efter hvad der foreligger, — jeg tager ikke et Ord, uden hvad der foreligger offentligt, og jeg vil ikke paa nogen Maade forstærke, hvad der foreligger — men om det ikke, efter hvad der allerede er antydet i Statsrevisionens Udtog, maa siges, at denne Mand's Stilling har havt Indflydelse paa Vedkommende, og har han misbrugt sin Stilling dertil, hvad jeg med mine kun saa juridiske Kundskaber ikke vil afgjøre, saa har han ikke alene svækket den Agtelse og Tillid, som en Embedsmand bør nyde, men han har da tvunget Regjeringen til at lade ham ved Dom kjende uberettiget til at beklæde sit Embede, til at have det forbrudt. Jeg haaber ikke, at jeg behøver at gjentage, hvad jeg har sagt. Det er ikke personligt, man vil ham tillivs, det er ikke Pensionen, man bryder sig om at spare i dette Forhold (Stemmer: Na jo!), men vi ville have fuldt og fast, at medens vi støtte vore agtede og agtværdige Embedsmænd i deres Gjerning, hvor de udføre den med Nidhæd og Respectabilitet, lufte vi ikke Dinene til, naar de begaae Handlinger, hvis Ustraffethed maa nedbryde Agtelsen for den Stand, som vi have saa Meget at takke for, og som vi trænge saa haardt til. Jeg haaber derfor, at Thinget ved at nægte Pensionen vil tilkjendegive sin Villie, at, om det end ikke vil dømmes om Sagen, vil det heller ikke see igjennem Fingre med Ting, der fremstaae i et Lys som dette. Jeg haaber, at Thinget vil give den Regjering, der først har havt med denne Sag at gjøre, og — jeg nægter ikke — ogsaa den nuværende Regjering sit bestemte Dabelsvotum, fordi